

34
6

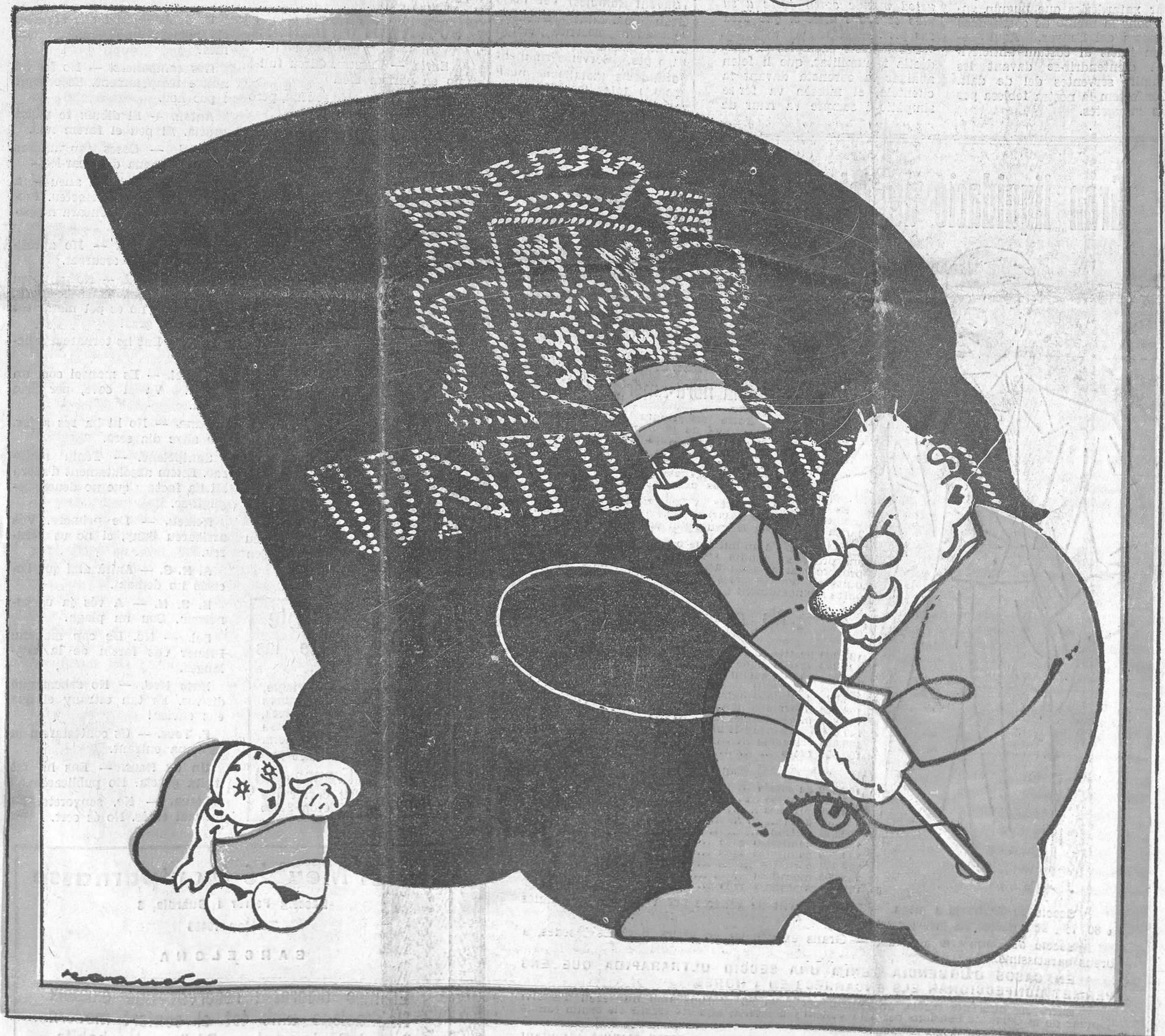
LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXV - Batallada 3393

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 3 d'agost del 1934

—Ací tens el que et convé. Unitarisme i res més!

RETRATS

Un capellà d'hospital

Era d'un poble on hom tenia el costum de dedicar tots els xicots al ram de la construcció. El qui no servia per a mestre de cases, servia per a paleta; qui no servia per a paleta el feien manobre. I el qui ni per a manobre no servia, l'ajuntament li pagava l'estada al Seminari, per tal de fer-lo capellà.

Al seminari el pobre noi sofria totes les servituds i els mals usos que són costum en convents i presons. Hom pot dir que teòlegs, filòsofs i retòrics el van trepitjar massa sovint, els uns darrera els altres. De resultes d'això, el pobre brivall, que en entrar al seminari encara barbotejava, va restar xafallós per tota la vida.

Però en sortir ordenat *in sacris* hom pot dir que estava ben iniciat en ciències divines i humanes. De cultura, el van deixar bastant bé.

La sort el portà a un Hospital del qual tenien cura unes monges. Ningú no esperi que aquí ens entremetrem a explicar xafarderies que puguin entorbellir la unió de castíssimes esposes del Senyor. Aquí restem fidels al costum anticlerical d'entendre's davant les humils serventes del de dalt. Confessem la nostra feblesa per les mongetes.

On més excellia el capellà de l'Hospital era en l'administració de la Santa casa, secundant gelosament la tasca de preservar-la de caure en poder dels seus legítims i primitius amos, els pobres de la ciutat.

Per això començava per confiscar tot el que podia dels donatius i presents que es feien als malalts, car la salut s'ha de servir sobretot amb dejunis rigorosos i molt sovint amb dieta absolut.

El mossèn també vetllava per tal que els que se n'anaven al cel hi anessin ben despullats de vanitats mundanes. Vigilava curiosament perquè ningú no s'emportés les pobreses a l'altre món. A la seva atenció i bon zel no escapaven ni les medalletes ni les creus d'or o d'argent dels extramunciats.

Però allà on es feia admirable la bondadosa amabilitat del capellà de l'Hospital era en el tracte a les malaltes, encara que fossin casades. Es desviava en el seu servei i més d'una restà meravellada de la curialitat que l'obligava a prendre's al peu de la lletra tot passant per l'endemig aquell final que els castellans posen a les misses adreçades a una dama: *I usted mande como guste a su más seguro i atto. s. que besa sus pies.*

Per aquests exemples de modestia i humilitat, que li feien abaixar la coroneta davant la clientela, el mossèn va fer-se simpàtic i sempre va fruit de

la protecció de les altes dignitats eclesiàstiques que en contacte més directe estigueren amb ell, perquè li coneixien la bona voluntat amb què servia Déu Nostre Senyor, i des del temps del Seminari. I perquè, tot i el defecte vocal de les soques, emprava la seva llengua en les lloances de les criatures de l'Altíssim i a endolcir les hores de dolor pròpies d'aquesta vall de llàgrimes.

Per totes aquestes virtuts el capellà de l'Hospital continuava essent capellà de l'Hospital, i pot seguir acabant les lletres amb aquella simbòlica abreviatura: *s. atto. ss. q. l. b. l. m.*

MOSSÈN PEP

— Com van, les dones, aquest estiu, mossèn Roc?
— De primera, Tuies, de primera.
— Eh?
— Vull dir de primera per a anar a l'infern.

Hotel Meublé Verdura
BARBARA, 27 TEL 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE
Porta Santa Madrona, 8 (Davant Rambles) Tel. 13603
Gran comoditat, ascensor, ventiladors electrics, telefon privat, banys, nabitacions a 4 i 5 pts. Servei permanent Formidable instal·lació musical a totes les cambres

CORRESPONDENCIA

Enric. — Passem. Gireu full i no en parlem més.
Dr. Faluga. — Ho sentim, però no val un rot de frare.
Thomas. — Sí, senyor. Entra en tanda i us ho veureu publicat que no us n'adonareu.
Titus. — Valia més que haguessiu anat a pescar.
Sòmnes. — Endavant. Però, si pot ésser, un xic més curt.
Cedaç. — Més curt, també, i amb ortografia!
Emma. — No va. Què voleu fer-hi. En aquest món només hi venim a patir.
T. Ll. — L'han enredat. I ja és massa gran.
Lola. — No està malament. Amb un pedaç quedarà com nou.
Sol. — No ens ha agradat, aquest cop.
M. Ros. — Veieu? Això ja és més acceptable.
Un sallentí. — Apa, home, que ja sou massa gran per a fer xarades i acrostics!
Esteve R. — Ja serà això, ja; però no ens convenç.
M. R. — Acceptat. I podeu anar enviant. Ens agraden força.

U. S. A. — Així ens agraden els homes: amb geni. I què més?
Dos campaners. — No fa pel nostre temperament. Es ensopit i poc nou.
Anton. — El dibuix té molta gràcia. El peu el farem nou.
Rossi. — Coses tan minses no val la pena de tocar-les.
Sul. — Acceptat. I aneu fent.
Monet. — Vós prometeu. Prometeu molt. Però encara no pagueu.
Reira de Déu. — Ho aprofitarem, un xic escurçat.
Odon de Mal. — No us poseu així, home, que podeu ferir-vos. Penseu que no es pot matar tot el que és gras!
Roc. — Ens ho tornarem a llegir.
Ismael. — Es mansoi com un anyell. Va al cove, per dret propi.
Nano. — No hi ha res a fer. Un altre dia serà.
Santpolenc. — Teniu molta raó. Estem absolutament d'acord. Hi ha factors que no deuen negligir-se.
Romeu. — De primera. Vós arribareu lluny, si no us detureu.
A. R. S. — Anirà així que l'ocasió ho demani.
B. S. N. — A vós ja us coneixem. Sou un plaga.
Bel. — No. De cap manera. Primer ens farem de la «Falange».
Xato Kell. — No sabem què dir-vos. Es tan estrany el que ens envieu!
E. Tous. — Us contestarem la setmana entrant.
Un de Reus. — Ens ha fet molta gràcia. Ho publicarem.
Liana. — No, senyoreta. És un mal entès. No és cert.

Gran liquidació de totes les existències de la Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18
Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema nord-americanà

Entre els trenta maniquins dels aparadors de la CASA BASTIDA, els mes grans i mes ben assortits en vestits d'home de tot Barcelona, veureu reflectida la veritable moda, amb major elegància, mes bona qualitat i la més exagerada barator.

Es necessari conèixer la Casa Bastida, en aquest moment es l'únic Basar on cada u compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li conve.

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per tal d'efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA		
100.000 vestits	des de 15	ptes.
100.000 vestits llana	» 25	»
100.000 vestits estam	» 50	»
100.000 pantalons	» 4'95	»
100.000 pantalons patèn	» 7'95	»
100.000 pantalons llana	» 11'95	»
100.000 impermeables	» 17	»
100.000 impermeables ploma	» 15	»
100.000 trinxeres	» 10	»
100.000 txecs	» 15	»
CAMISERIA		
100.000 calcotets	des de 1'95	ptes.
100.000 camises	» 4'95	»
100.000 pijames	» 4'95	»
100.000 colls	» 0'50	»
100.000 mitjons	» 0'50	»
100.000 camisetes cotó	» 0'95	»
100.000 camisetes seda	» 1'50	»
100.000 corbates	» 0'50	»
100.000 mocadors	» 0'25	»
100.000 mocadors seda	» 0'50	»

Secció de Sastreria a mida. — Gran assortit de gèneres per a vestits estil anglès a 60, 75 i 95 pessetes, els més superiors.

Secció de Camiseria a mida. — Grans existències en sèfirs, percales i sedes, a preus baratíssims.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCIO ULTRARAPIDA QUE ENS PERMET CONFECCIONAR ELS ENCARRECS EN 4 HORES.

Entre els diferents regals, obsequiem per cada 50 cèntims amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions per a la Veïlla i d'Estalvi; aquests segells els tenim també a la venda exclusivament per als nostres clients.

Nota: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure adjuntant 0'25 ptes. en segells i rebre figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

Hotel Meublé «La Casita de las Flores»
Sumament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telefon privat, gran higiene i delicadesa. El més ideal de Barcelona
Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.
C. de la França, 20
Travessia del carrer de Lleida :: Telèfon 34085

Hotel Meublé Montparnasse
Passeig Ferrer i Guàrdia, 8
Telèfon 10455
BARCELONA

El més discret i reservat que existeix
Habitacions amb tot el confort modern
Servei Restaurant — Ràdio a les habitacions — Cambres de bany — Obert dia i nit

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estranger	3'75 » »

Els diaris monàrquics de Madrid, i els de províncies que al seu entorn remenen la cua, no ens poden perdonar, als catalans que, fermes en la nostra posició, amb la fermesa que dona tenir la raó i el dret per aliats, hàgim sabut vèncer en la lluita contra la incomprensió imperialista. No ens ho perdonen, i cada dia, a Informaciones, a A B C, a La Nación, a El Debate i a El Siglo Futuro es publiquen articles desvergonyits, plens d'injúries i de molèsties contra Catalunya, les seves institucions autonòmiques i els seus homes. Aquesta trista ofensiva, filla del despit, no ens fa, a nosaltres, els catalans, cap efecte, ni ens produeix la més petita indignació. Catalunya i les seves aspiracions, que no poden comprendre, per penúria mental, els lacais del Borbó que allà, a la meseta, somnien dominacions impossibles, estan molt per damunt d'aquella gent servil, feta a dur casaca amb galons, de cervell esquifit i mostatxos de conquistador. Aquella trepa de monàrquics rastres no ens faran perdre pas el son i no ens prendrem mai seriosament les seves canallesques expressions, els seus insult tavernaris, les seves insídies jesuítiques i la seva grotesca sobergueria.

Però aquest devescall de grolleria, si en si no és res més que un exponent d'incultura política, constitueix un símptoma desencorajador. Darrera aquesta literatura odiosa endevinem una massa, una part del poble, encegada per una rancúnia ancestral, barreja d'enveja i de despit, que blasma de nosaltres, que escolta les paraules injurioses amb complaença, que acut als mitings anticatalans, que aplaudeix els discursos dels nostres enemics, que tanca les portes en senyal de protesta contra l'Estatut, quan així li ho manen, que posa retols en llurs botigues assabentant que no volen saber res amb Catalunya. Massa acèfala, ignorant, al marge de tota possible deslliurança, esclava dels senyors, tancada a tota idea liberal i renovadora, que ens odia sense saber per què, pel sol fet que, vulguin o no vulguin, valem molt més que ells. No cal dir que, en parlar així, no ens referim —seria injust de fer-ho— al poble de Castella, sa d'idees i noble de cor, que sofreix la imposició humiliant d'aquest imperialisme suat i que espera amb dalit l'hora de la deslliurança, que només pot donar-li la República. Ens referim als babaus mancats de seny que segueixen, com a bens, els Royo, els Honorio, els Albiñana, els Primo i els Gil Robles.

Trist és confessar-ho, però mentre aquesta massa de cervell tancat i barrat domini a Castella, i a altres terres ibèriques, la pau serà impossible. La submissió que ells volen no l'aconseguiran ni a les bones ni per la força. Catalunya seguirà el seu camí, pesi a qui pesi i per damunt de tot. Els insults i les grolleries, les calúmnies i les injúries, les malifetes dels governs centrals, els moviments anti-republicans, provocats amb el mirallet anticatalà, són debades. Catalunya no retrocedirà un sol pas i anirà avançant. Però ens dol, com a homes nobles i de cor, que perduri en aquelles terres el poder borbònic que embena els ulls del poble. Cal destruir-lo, aquest malefici. I encara que sembli paradoxal, Catalunya, seguint el seu camí, escombra ensems els eternals prejudicis de Castella. Serveix d'exemple. Assenyala la ruta salvadora qu molts es disposen ja a seguir. Davant d'això, poden anar lladrant els gossos famolencs del borbònicisme.

—Mira, noia: pren la bona voluntat. Jo volia comprar-te uns brillants grossos, però he hagut d'augmentar dos rals diaris els obrers de la fàbrica, que no es cansen de demanar!

CATALUNYA-VALENCIA

Un missatge de la Generalitat de Catalunya

S'ha celebrat recentment, a València, la Tercera Setmana Cultural. El conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya hi va trametre el missatge d'adhesió següent:

«Senyor President de la III Setmana Cultural Valenciana. Germans de València: En poques ocasions m'he adherit amb tanta d'emoció a un acte públic, com ara ho faig, en nom de Catalunya, a aqueixa esplèndida manifestació de valenciania. El cor i el pensament dels nostres patriotes han estat sempre atents al recobriment nacional dels germans de València, i ara, en contemplar amb joia l'ascensió constant i decisiva a la qual han contribuït tan fortament les vostres Setmanes Culturals.

Les vostres Setmanes Culturals són una bona sembra, i en tres anys n'heu llevat ja tan belles collites, que l'interès de Catalunya per totes les coses vostres ja porta l'aire de l'emulació. Poques vegades m'ha dolgut tant d'ésser absent del lloc vers el qual el meu desig s'adreça, perquè sé el que pot ésser a València una manifestació de patriotisme pur i de cultura nacional. Però si les obligacions del meu càrrec em priven de trobar-me materialment entre vosaltres, el meu esperit ve a saludar-vos i a observar amb goig l'orientació que pren aqueix gran moviment patriòtic cultural.

Vosaltres cerqueu d'aplegar totes les contrades valencianes, des del Mestrat a la plana d'Oriola. Vosaltres teniu en compte totes les activitats que fan múltiple la vida de la pàtria. Sou integradors i totalitaris. Per això coincideixen en aquelles diades els patriotes de totes les tendències ideològiques i els homes de ciència i de treball de tots els estaments.

Germans del País Valencià! S'ha dit sovint que el segle d'or de València, l'època en què era nomenada l'Atenes d'Occident, és el moment culminant de la nostra literatura comuna. Així, les vostres glòries són també glòries nostres. Imagineu-vos, doncs, amb quina esperança i amb quin orgull la Catalunya present una noya edat d'or va-

L'espiritualitat i la caritat dels catòlics

A Santiago de Compostela s'ha celebrat el «Dia de l'Apòstol». Un dels números del programa del dia de l'apòstol consisteix a ofrenar a l'apòstol una quantitat en metàl·lic.

Aquest any —no sabem si els altres també— la quantitat ha estat de mil escuts, o sia deu mil pessetes.

El costum no ens estranya gens. Però ens resultaria millor que, en lloc de donar a l'apòstol aquestes pessetes, les donessin als pobres.

Els gasos llagrimògens estan de moda

A Nord-Amèrica els gasos llagrimògens s'han posat de moda. Els fabricants ja no en tenen prou d'oferir-los als serveis policials, sinó que n'oferen als directors de fàbriques, als propietaris d'explotacions agrícoles, als banquers...

I per tal d'augmentar la seva clientela publiquen anuncis de tipus clàssic, com el d'un dentrífici o una faixa.

Vegeu aquest exemples, copiats de la premsa nord-americana:

«Gràcies a les nostres «mervelloses» granades a la «dithenilamina-cloroarsina» (?) hem aconseguit d'acabar amb vagues i insurreccions i salvar milers de vides humanes, sense provocar en un i altre camp la més petita ferida greu.»

Un altre fabricant diu: «Un enginyós dispositiu de les nostres granades impedeix que els amotinats puguin tornar les que els han estat llançades.»

Un altre industrial acaba de posar a la venda un maletí elegant que conté: una careta contra gasos, un fusell projector de gasos, un assortit de cartutxos llagrimògens... L'anuncia sota aquest títol: «El necesser del xerif.»

Res. Que la pau està assegurada.

lenciana en la vigoria de la seva Renaixença!

Senyor President: Vulgueu fer arribar als patriotes que prenen part a la III Setmana Cultural Valenciana la salutació i els bons desigs de la Generalitat de Catalunya, i els meus més fervents.»

El naixement del dret civil

Un gran pingüi, de pell blanca i cabell roig, baixava a la vall amb un tronc d'arbre a coll. S'acostà a un petit pingüi, tot recremat del sol, que regava unes lletugues:

—El teu camp és meu! —va cridar-li.

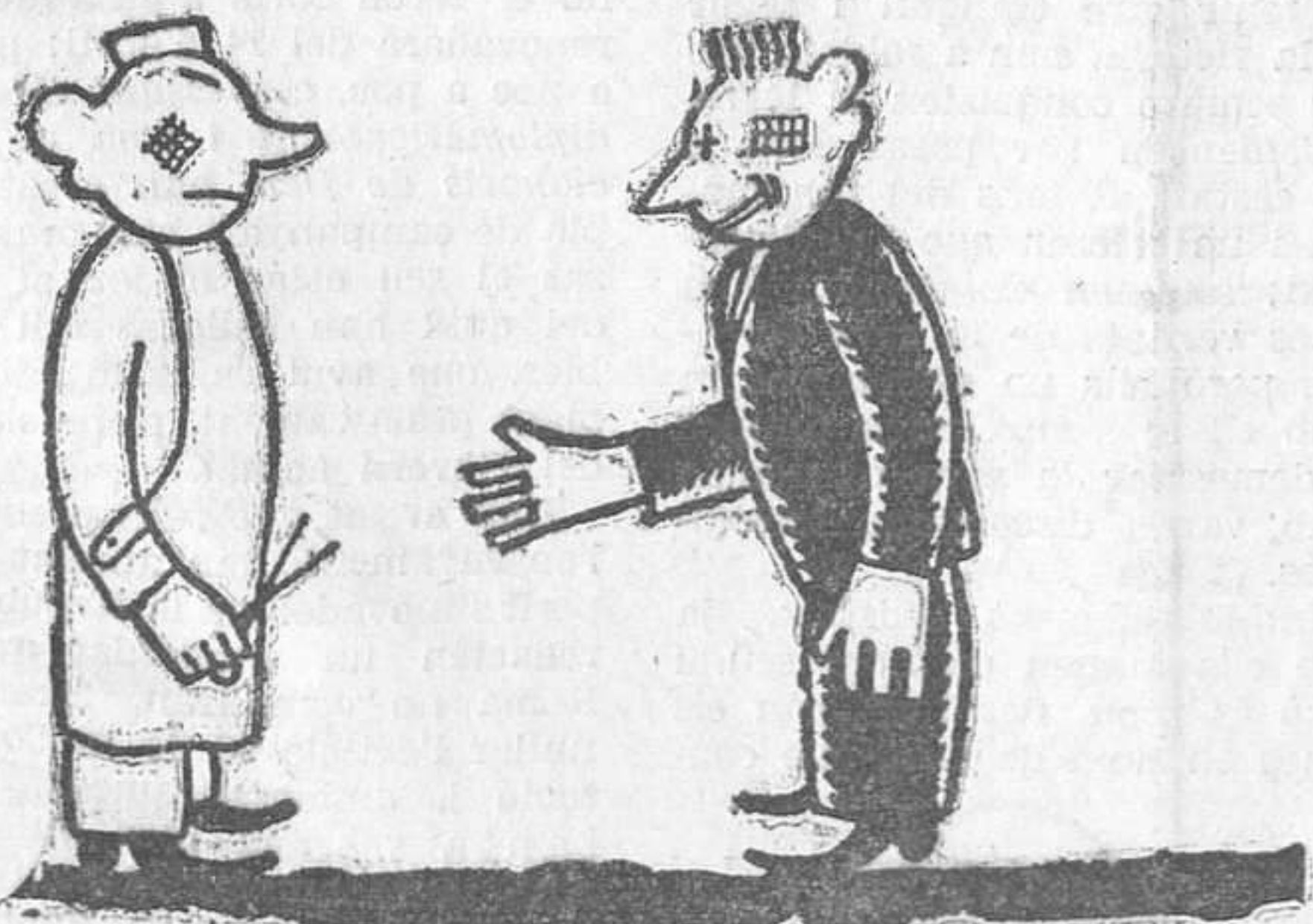
I havent pronunciat aquest mot puixant, va fer caure la cleva damunt la testa del petit pingüi, el qual caigué mort a la mateixa terra que amb les seves mans conreava.

«Conrear la terra és una cosa; posseir la terra n'és una altra. I aquestes dues coses no s'han de confondre pas. En matèria de propietat, el dret del primer ocupant és incert i poc segur. El dret de conquesta, ben al revés, s'aguanta damunt fonaments sòlids. És l'únic respectable perquè és l'únic que es fa respectar. La propietat té per únic i gloriós origen la força. Neix i es conserva per la força. Per això és augusta i no cedeix sinó a una força major.»

«Aquest home gran i roig, esclafant un pagès per a prendre-li el seu camp acaba de fundar una nobilíssima casa en aquesta terra. I pot ésser considerat com el creador del Dret Civil del País dels Pingüins. (Cap. III de L'Illa dels Pingüins, d'A. France.)»

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

«El redreçament de les nacionalitats ibèriques es manifesta a cada moment, València i Galícia senten despertar la seva personalitat. Catalunya, amb l'ajut dels pobles renaxents i amb les masses esquerristes d'Espanya, anirà dirigint la política del país fins al moment que, constituint aquestes parts vives la majoria, es possibiliti la formació d'un govern republicà d'èssencies federals a Madrid. Llavors Catalunya no deixarà de dirigir el moviment. Es que pas-sarà és que els governants de Madrid segueixen la mateixa direcció de Catalunya.»

—Voleu dir que anirà bé l'operació? M'han dit que és un cas difícil.
—No pot fallar. Se'n salva un de cada cent. I a mi ja se me n'han morts noranta-nou!

ESTIU!

LEMA: TOTA CUCA VIU

Estiu. Mosques. Moltes mosques.
Mosquits. Gel. Molta suor.
El termòmetre que puja...
«Aquest any fa més calor».

Ventalls. Gent que se'n va a fora.
Trens que vessen. Banys de mar.
Maillots. Esquenes torrades.
Gasoses. Cafè. Bar.

Festa major. Ballaruga.
Prometatges. Natació.
«Què deu fer, a Barcelona,
quan aci fa xafogor?».

Excursionistes «paveros».
Camping. Thermos. «Gente bien».
Pantalons blancs. «Mantecados».
Noies que passen rient.

Sardanes i més sardanes.
Tren dels marits. P. l'oneig.
Cerveses escalfeïde.
Quatre voltes pel passeig.

Un pollastret, nou pessetes.
Peix que arriba un xic passat.
Ensofiment. Fruita verda.
Fan funció a la Societat.

Nassos vermells. Pressupostos
amb desnivell. Pica el sol.
La nena estrena un pijama.
Els nois juguen a futbol.

Ve la tardor. Cap a casa.
«Tornarem vestiu que ve».
La Carmeta ha trobat «novio»...
Tornem-hi, que no ha estat rè.

LES COSES QUE SABEM

Heus aci el que sabem de nou aquesta setmana: Sabem...

Que Guerra del Rio es queixa que no l'han tractat com a ministre.

Que ningú no ha anat a fer-li la gara-gara.

Que si ha volgut peix ha hagut d'anar a plaça.

Que només en Palo Otín l'ha complimentat amb reverències.

Que això l'ha acabat de molestar.

Que al Club Republicano hi ha maror.

Que els seus socis no pugeu.

Que em diu si és que en Pich perd les influències.

Que Don Juan ja ha perdut del tot la por a anar en tren.

Que va proposar un dels seus directors per a un alt càrrec, a Madrid.

Que encara riuen.

Que aquest director s'haurà de contentar amb ésser director i gràcies.

Que el molesta pensar que en Carballo s'enfila.

Que Don Juan ha agafat la dèria d'organitzar excursions marítimes.

Que en volia fer una al Port de la Bonaigua, ja que li havien dit que era un lloc pintoresc.

Que el noi Bertran i Gilletl...

...en una propera dicta-

Que li han dit que el farien alcalde de Barcelona.

Que s'ho creu de debò.

Que el Figols ja no vol esmerçar més «quartos» per la noble causa.

Que el duc de Solferino s'ha fet republicà.

Que se'n va a viure a Roma ma per tal d'estalviar-se molèsties.

Que a la Lliga la maror no minva.

Que en una setmana les baixes feren recordar la batalla del Marne.

Que a La Veu tenen ordres d'en Cambó d'afluixar el to.

Que no saben com fer per a complir-les.

Que en Brunet no s'amaga de dir que Cambó rapapieja.

Que la vinguda a Barcelona del senyor Azaña ha fet rodar el cap als radicals.

Que el periodista «Barcino» s'ha especialitzat a ficar els peus a la galleda.

Que quan més els vol treure, més els hi fica.

Que en Garrigó, en Pere Pujol, en Marsillac i l'Angulo rivalitzen a inventar canards.

Que d'on no hi ha matèria grisa no en raja res.

Que algun banquer lligaire està decebut aquests dies.

Que els parenostres de la Lliga han fracassat una vegada més.

Que al Consistori la Lliga fa el ridí.

I moltes coses més.

— Tanta sang acabarà per ofegar-me!

REPICS

La Soli, en donar compte dels fets de la carretera de la Rabassada, ho fa en quatre ratlles i el qualifica, senzillament, de «succe lamentable».

Veritablement, és lamentable que la guàrdia civil no deixi guanyar-se la vida, en aquests temps de crisi, els que cobren cinc drets per cremar un tramvia.

Els brètols de La Nación han tingut per a la commemoració de la Revolució francesa paraules indignes.

No és estrany. Què saben ells, pobrets, de respecte per als grans fets històrics.

«Stavinky es la última flor o expresión de lo que se plantó en la Bastilla.»

Quanta baixesa!

Els divertits propietaris de la Poble de Montornés segueixen fent riure de valent.

Però a nosaltres, francament, ens fan riure molt més els pobres senyors de l'Institut de Sant Isidre.

Voleu res més còmic que veure el senyor Garriga i Massó quan està enfadat?

La subscripció a favor de La Nación ha estat un fracàs sorollós. Ni els que es feren rics amb la dictadura no deixen anar una «pàjia».

Per què no proven de fer una cursa de braus a benefici seu?

Unes paraules del senyor Lerroux:

«Los que nada hicieron ni siquiera intentaron en sesenta años de restauración monárquica...»

Bé, parlem-ne... I què va fer, vostè?

Perquè de la Setmana tràgica valdrà més no parlar-ne, oi?

La Nación es dol que la subscripció d'homenatge a A B C s'hagi de tancar sense que arribi a les quatre-centes mil pessetes.

Els de Delgado Barreto sembla que vinguin de l'hort. Que no saben que treure diners dels rics és més difícil que trobar idees al cervell de l'Honorio?

Era d'esperar. L'òrgan dels radicals ja el joc als grans terratinents rústics.

I, com és natural, a la Lliga. Es el sino.

No podia fallar. Aquell senyor Palau Mayor —honra y prez del partido radical— s'ha declarat partidari que el port de Tarragona segueixi depenent del poder central.

Un nou motiu d'agraïment per als tarragonins.

Els propietaris rústics de l'Institut han pres l'acord de no pagar les contribucions.

I, a més, d'atenir-se solament a la Llei de l'Estat espanyol.

I no cas de la Llei rotada pel Parlament de Catalunya.

Conseqüències d'aquell catalanisme de trenta anys.

El llefiscós Marsillac es referia l'altre dia al cas d'un obrer que fou refusat de l'Hospital pel fet de no parlar català.

Requerit perquè donés el nom d'aquest obrer, fill de la seva poc delicada imaginació, el senyor Marsillac ha callat.

Quin fàstic!

Una frase de Calvo Sotelo: «Yo soy galleguista pero no autonomista.»

No es poden dir més animades en menys temps.

Diuen els diaris de Madrid que el diputat Trabal agredí la guàrdia civil, en els fets de l'Audiència.

En canvi El Correo Catalán publicava el següent títol, en parlar del fet:

«El diputado Trabal resultó contusionado al pretender huir de la guardia civil.»

Valdria la pena que es possessin d'acord en redactar llurs animalades.

Al Cementiri de l'Est, encara, a desgrat de totes les disposicions municipals i les lleis de la República, viu un capellà que gaudeix de casa franca, gas, aigua, etc.

Això fóra el de menys si aquest senyor no es dedicés a dir misses a la capella del cementiri, a canvi d'unes pessetes...

Decididament, la República és laica.

Pita Romero torna de Roma sense haver vist el Papa.

No cal dubtar que el Govern Samper té uns diplomàtics d'upa.

Es poden dir de tu amb el Quiñones de Leon.

— Però no prediqueu, mossèn Geroni, que menjar massa és un dels enemics de l'home?

— Bé, sí. Però la nostra missió a la terra és perdonar els enemics.